

Sag anlagt den 17. juli 2007 — Las Marismas de Lebrija mod Rådet og Kommissionen

Sagsøgt: Banca di Roma SpA

(Sag T-260/07)

(2007/C 211/98)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Las Marismas de Lebrija, S. Coop. And. (Sevilla, Spanien) (ved abogado L. Ortiz Blanco)

Sagsøgte: Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Sagsøgerens påstande

- Der gives sagsøgeren medhold i dette erstatningssøgsmål, der er anlagt i medfør af artikel 288 EF, ligesom Rådet og Kommissionen tilpligtes solidarisk at betale sagsøgeren en erstatning på i alt 1 575 122 EUR.
- Rådet og Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som dem, der er gjort gældende i sag T-217/07, Las Palmeras mod Rådet og Kommissionen.

Sag anlagt den 13. juli 2007 — Kommissionen mod Banca di Roma

(Sag T-261/07)

(2007/C 211/99)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved advokato A. Colabianchi samt F. Amato og M. Wilderspin, som befuldmægtigede)

Sagsøgerens påstande

- Banca di Roma SpA med hjemsted i Viale Umberto Tupini 180, 00144 Rom, Italien, ved dennes repræsentant efter loven pro tempore tilpligtes at bringe bankgarantien af 28. oktober 1989 til udbetaling til fordel for Kommissionen.
- Banca di Roma SpA tilpligtes herved at betale Kommissionen 412 607,41 EUR samt renter på 94,37 EUR pr. dag at regne fra den 20. december 2006 indtil udbetalingen eller af et andet beløb, som Retten måtte finde passende.
- Banca di Roma tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Dette søgsmål er anlagt i henhold til EF-traktatens artikel 238 i medfør af en voldgiftsbestemmelse i en garanti udstedt af Banco di Roma (nu Banca di Roma) den 28. oktober 1989 til fordel for Kommissionen.

Kommissionen pålagde ved beslutning K(89) 1241 af 2. august 1989 (¹) 14 producenter af armeringsnet, herunder Ferriere Nord SpA, bøder for at have deltaget i aftaler og samordnet praksis i henhold til EF-traktatens artikel 85, stk. 1 (nu artikel 81, stk. 1). Ferriere Nord blev pålagt en bøde på 320 000 ECU.

I henhold til beslutningens artikel 4 skulle Ferriere Nord betale bøden senest tre måneder efter meddelelsen af beslutningen, medmindre det kunne stille en bankgaranti, der dækkede det skyldige beløb inklusive renter.

Ferriere Nord tilsendte ved anbefalet brev af 30. oktober 1989, modtaget den 7. november 1989, Kommissionen en skrivelse af 26. oktober 1989, hvorved Banca di Roma, afdelingen i Udine, Italien, oplyste Kommissionen om, at den garanterede for Ferriere Nords betaling af såvel bøden på 320 000 ECU som renter heraf fra den 15. november 1989 indtil den endelige betaling.

Retten har ved dom af 27. september 2006 i sag T-153/04 (²) fastslået, at »Kommissionens beføjelse til at gennemføre armeringsnetbeslutningen var forældet i henhold til artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 2988/74« (sag T-153/04, præmis 53 og 58).

Det er imidlertid Kommissionens opfattelse, at denne dom ikke har betydning for garantien stillet af Banca di Roma, eftersom Banca di Roma som følge af denne garantis uafhængighed af beslutningen i henhold til italiensk ret (som finder anvendelse i denne sag) på Kommissionens begæring er forpligtet til at bringe garantien til udbetaling, uden at Banca di Roma over for Kommissionen kan påberåbe sig de undtagelser, som den eventuelt kunne gøre gældende i forhold til Ferriere Nord.

(¹) EFT 1989, L 260, s. 1.

(²) Endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser.

Sag anlagt den 13. juli 2007 — Litauen mod Kommissionen

(Sag T-262/07)

(2007/C 211/100)

Processprog: litauisk

Parter

Sagsøger: Republikken Litauen (ved D. Kriauciūnas og E. Matulionytė)

Sagsøgt: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens beslutning K(2007) 1979 endelig udg. af 4. maj 2007 (¹) annulleres, subsidiært annulleres beslutningen, for så vidt som den er rettet til Republikken Litauen.
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den anfægtede beslutning fastsætter de mængder landbrugsprodukter, som var i fri omsætning i de nye medlemsstater på tiltrædelsestidspunktet, og som den 1. maj 2004 oversteg størrelsen af de normale lagre af sådanne produkter, og beslutningen fastsætter de beløb, som skal pålægges de nye medlemsstater for omkostningerne ved afvikling af disse overskudsmængder.

Republikken Litauen har fundet, at den anfægtede beslutning er ulovlig. Til støtte for sit søgsmål har den påberåbt sig fire søgsmålsgrunde.

1. Manglende kompetence

Republikken Litauen har gjort gældende, at Kommissionen i henhold til tiltrædelsesaktens bilag IV, kapitel 4, nr. 4, ikke har beføjelser til at pålægge de nye medlemsstater sanktionslignende betalinger til Fællesskabets budget, navnlig når Kommissionen ikke har godtgjort Fællesskabets omkostninger ved afviklingen

af overskudslagrene. Republikken Litauen har ligeledes gjort gældende, at Kommissionen ikke har overholdt tre års-perioden for vedtagelsen af en beslutning i henhold til tiltrædelsesaktens artikel 41, som var eneste rette hjemmel for beslutningen.

2. Tilsidesættelse af fællesskabsretten

Tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet: Den anfægtede beslutning udgør en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, fordi metoden og kriterierne for beregningen af overskudslagrene ikke var kendt, da lagrene på tiltrædelsestidspunktet blev bestemt, hvilket ellers ville have givet medlemsstaterne mulighed for at forhindre, at overskudslagrene opstod, og at de skulle afvikles med omkostninger for de erhvervsdrivende, der havde opbygget lagrene. Endvidere blev der ved den anfægtede beslutning fastsat andre kriterier — og listen over omfattede produkter blev udvidet — i forhold til artikel 4 i forordning nr. 1972/2003, i henhold til hvilken staterne undersøger opbygningen af overskudslagrene.

Tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling: Den anfægtede beslutning omfattede i modsætning til Kommissionens forordning (EF) nr. 144/97 om lagre af landbrugsprodukter i Østrig, Sverige og Finland ikke blot produkter, som modtog eksportrestitutions, eller over for hvilke der blev anvendt interventionsforanstaltninger, men ligeledes lagre af andre produkter. Dette princip er ligeledes blevet tilsidesat ved, at forskellige situationer i de nye medlemsstater er blevet behandlet identisk, og ved at der uden grund ikke er taget hensyn til de særlige omstændigheder, hvorunder medlemsstaternes lagre blev opbygget.

Tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik og af gennemsigtighedsprincippet: Den anfægtede beslutning fremlægger ikke på forståelig vis kriterierne for beregning af betalingen, og desuden ændres kriterierne løbende. Selv om medlemsstaterne selv opgjorde lagre i henhold til de fællesskabsretlige bestemmelser, foretog Kommissionen alligevel uden at bestride opgørelsen og uden nogen begrundelse for, hvorfor den var urigtig, en ny opgørelse af de samme lagre i henhold til sine egne kriterier.

Tilsidesættelse af tiltrædelsesaktens bestemmelser: For det første er beslutningen ikke egnet til at forfølge målsætningen om afvikling af overskudslagrene i henhold til tiltrædelsesaktens bilag IV, kapitel IV, nr. 2, navnlig fordi det i beslutningen end ikke blev tilsigtet at knytte de pålagte sanktioner til Fællesskabets faktiske omkostninger ved afviklingen af overskudslagrene. For det andet blev beslutningen vedtaget, efter at den i tiltrædelsesaktens artikel 41 fastsatte periode på tre år fra tiltrædelsen, hvorunder Kommissionen kunne vedtage gennemførelsesbestemmelser, var udløbet.

3. Urigtig begrundelse

Det er Republikken Litauens opfattelse, at den anfægtede beslutning indeholder en urigtig eller ingen begrundelse. Det fremgår navnlig ikke af beslutningen, at (og i hvilket omfang) Fællesskabet ved afviklingen af de påståede overskudslagrene afholdt omkostninger, som medlemsstaterne burde betale.